

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 408

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 august 1999

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		Protocolul din 1996 referitor la Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale.....	4-6
56. — Ordonanță pentru ratificarea Convenției nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale și a Protocolului din 1996 la această convenție.....	1	66. — Ordonanță pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961.....	6
Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale.....	2-4	Convenție cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine.....	6-8

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru ratificarea Convenției nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale și a Protocolului din 1996 la această convenție

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. C pct. 2 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță :

Articol unic. — Se ratifică Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale, adoptată de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii la Geneva la 29 octombrie 1976, și

Protocolul la această convenție, adoptat de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii la Geneva la 22 octombrie 1996.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu

p. Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răsvan Ungureanu,
secretar de stat

Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Reșcu

Ministrul sănătății,
Hajdú Gábor

București, 24 august 1999.

CONVENȚIA Nr. 147/1976
privind standardele minime la bordul navelor comerciale*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și reunită acolo la 13 octombrie 1976 în cea de-a 62-a sesiune a sa, reamintind prevederile Recomandării referitoare la angajarea navigatorilor (nave străine), 1958, și pe cele ale Recomandării privind condițiile de viață, de muncă și de securitate ale navigatorilor, 1958, după ce a decis să adopte diferite propuneri referitoare la navele la care prevalează condiții inferioare standardelor, în special cele înmatriculate sub pavilioane de complezență, chestiune care constituie cel de-al 5-lea punct pe ordinea de zi a sesiunii, după ce a decis ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, adoptă în această a 29-a zi a lunii octombrie 1966 convenția ce urmează, care va fi denumită Convenția privind standardele minime la bordul navelor comerciale, 1976.

ARTICOLUL 1

1. Sub rezerva dispozițiilor contrarii care figurează în prezentul articol, această convenție se aplică fiecărei nave maritime, proprietate publică sau privată, care este angajată în transportul de mărfuri sau de pasageri în scop comercial sau care este angajată în orice alt scop comercial.

2. Legislația națională va stabili condițiile în care navele vor fi considerate nave maritime în sensul acestei convenții.

3. Această convenție se aplică remorcherelor maritime.

4. Această convenție nu se aplică:

a) navelor propulsate în principal cu vele, indiferent dacă sunt echipate sau nu cu motoare auxiliare;

b) navelor de pescuit sau balenierelor ori altor nave utilizate în scopuri similare;

c) navelor mici sau platformelor de foraj marin sau de extracție a petrolului, atunci când acestea nu navighează; decizia privind navele incluse în acest subparagraf va fi luată de către autoritatea competentă din fiecare țară, cu consultarea celor mai reprezentative organizații ale armatorilor și ale navigatorilor.

5. Nici o prevedere a prezentei convenții nu va fi considerată ca o extindere a câmpului de aplicare a convențiilor enumerate în anexa la prezenta convenție sau a vreuneia dintre dispozițiile acestora.

ARTICOLUL 2

Orice membru care ratifică această convenție se angajează:

a) să adopte o legislație pentru navele înmatriculate pe teritoriul său, referitoare la:

(i) standarde de securitate, incluzând standarde de competență, durata muncii și efectivul echipajului, pentru a asigura ocrotirea vieții omenești la bordul navei;

(ii) un regim corespunzător de securitate socială; și

(iii) condiții de angajare la bord și condiții de viață la bordul navei, în măsura în care, în opinia sa, acestea nu sunt acoperite de contractele colective sau stabilite de tribunalele competente într-o manieră care să-i lege în mod egal pe armatorii și navigatorii interesați;

și să se asigure că prevederile unei astfel de legislații sunt echivalente, în ansamblu, cu convențiile sau cu articolele convențiilor la care se face referire în anexa la prezenta convenție, în afară de cazul în care membrul nu

este ținut să dea efect într-un alt mod convențiilor respective;

b) să își exercite, în mod efectiv, jurisdicția sau controlul asupra navelor care sunt înmatriculate pe teritoriul său, în ceea ce privește:

(i) standardele de securitate, incluzând standarde de competență, durata muncii și efectivul echipajului, stabilite de legislația națională;

(ii) punerea în practică a regimului de securitate socială stabilit de legislația națională;

(iii) condițiile de angajare la bord și condițiile de viață stabilite de legislația națională sau de tribunalele competente într-o manieră care să-i lege în mod egal pe armatorii și pe navigatorii interesați;

c) să se asigure că între armatori sau organizațiile acestora și organizațiile navigatorilor, constituite în conformitate cu prevederile fundamentale ale Convenției privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical, 1948, și ale Convenției privind dreptul de organizare și negociere colectivă, 1949, sunt convenite măsuri care să asigure un control eficient al condițiilor de angajare și de viață de la bordul acelor nave, atunci când membrul nu exercită o jurisdicție efectivă;

d) să se asigure că:

(i) există proceduri adecvate, supuse supervizării generale a autorității competente, ca urmare, dacă este cazul, a unei consultări tripartite între această autoritate și organizațiile reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor, privind recrutarea navigatorilor pe nave înmatriculate pe teritoriul său și pentru examinarea plângerilor depuse în acest sens;

(ii) există proceduri adecvate, supuse supervizării generale a autorității competente, ca urmare, dacă este cazul, a unei consultări tripartite între această autoritate și organizațiile reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor, privind examinarea oricărei plângeri făcute în legătură cu angajarea și formulate, pe cât posibil, în momentul angajării pe teritoriul său a navigatorilor de aceeași naționalitate cu a sa, pe nave înmatriculate într-o țară străină, și să se asigure că asemenea plângeri, precum și că orice plângere referitoare la angajare și formulată, pe cât posibil, în momentul angajării pe teritoriul său a navigato-

rilor străini, pe nave înmatriculate într-o țară străină, sunt transmise cu promptitudine de către autoritatea competentă autorității competente din țara în care nava este înmatriculată, o copie fiind comunicată directorului general al Biroului Internațional al Muncii;

e) să se asigure că navigatorii angajați pe navele înmatriculate pe teritoriul său sunt calificați și instruiți în mod corespunzător pentru postul pentru care sunt angajați, având în vedere Recomandarea privind pregătirea profesională a navigatorilor, 1970;

f) să verifice, prin inspecții sau prin alte mijloace corespunzătoare, dacă navele înmatriculate pe teritoriul său respectă convențiile internaționale ale muncii aplicabile și în vigoare, pe care le-a ratificat, legislația cerută la lit. a) și, în măsura în care, ținând seama de legislația națională, se consideră necesar, contractele colective de muncă;

g) să efectueze o anchetă oficială privind accidentele maritime grave care implică navele înmatriculate pe teritoriul său, în special atunci când au ca rezultat răni sau pierderi de vieți omenești. Raportul final al unei astfel de anchete trebuie, în mod normal, să fie făcut public.

ARTICOLUL 3

Orice membru care a ratificat această convenție își va informa cetățenii, în măsura în care este posibil, despre problemele care pot apărea în momentul în care un navigator se angajează pe o navă înmatriculată într-un stat care nu a ratificat prezenta convenție, până când nu se convinge că sunt aplicate standarde echivalente cu cele stabilite de această convenție. Măsurile luate în acest scop de către statul care ratifică prezenta convenție nu vor trebui să fie în contradicție cu principiul liberei circulații a lucrătorilor, stipulat în tratatele la care cele două state pot fi parte.

ARTICOLUL 4

1. Dacă un membru care a ratificat această convenție și în portul căruia o navă face escală în cursul normal al voiajului său, ori pentru un motiv care trebuie explicat primește o plângere sau obține dovada că nava nu respectă standardele acestei convenții, după intrarea sa în vigoare, poate adresa un raport guvernului țării în care nava a fost înmatriculată, însoțit de o copie pentru directorul general al Biroului Internațional al Muncii, și poate lua măsurile necesare pentru redresarea oricărei situații la bord care constituie în mod clar un pericol pentru siguranță sau sănătate.

2. Luând asemenea măsuri, membrul va trebui să informeze imediat pe cel mai apropiat reprezentant maritim, consular sau diplomatic al statului de pavilion și să îi solicite acestui reprezentant să fie prezent la fața locului, dacă este posibil. Acest lucru nu va trebui să conducă la rețineri sau întârzieri nejustificate ale navei.

3. În sensul acestui articol, prin *plângere* se înțelege orice informație comunicată de un membru al echipajului, un organism profesional, o asociație, un sindicat sau, în general, de orice persoană interesată de siguranța navei, inclusiv sub aspectul riscurilor legate de securitatea sau sănătatea echipajului său.

ARTICOLUL 5

1. Această convenție este deschisă ratificării membrilor care sunt parte la instrumentele internaționale enumerate mai jos sau, în ceea ce privește instrumentele enumerate la lit. c), au pus în aplicare dispozițiile acestora:

a) Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, 1974, sau orice altă convenție pentru

ocrotirea vieții omenești pe mare, 1974, sau orice altă convenție care le revizuieste;

b) Convenția Internațională asupra liniilor de încărcare, 1966, sau orice altă convenție care o revizuieste;

c) Regulamentul pentru prevenirea abordajelor pe mare, 1960, ori Convenția asupra regulamentelor internaționale pentru prevenirea abordajelor pe mare, 1972, sau orice altă convenție care revizuieste aceste instrumente internaționale.

2. Această convenție este deschisă, în plus, ratificării oricărui membru care se angajează, prin ratificare, să îndeplinească condițiile cărora paragraful precedent le subordonează ratificarea și pe care nu le îndeplinește încă.

3. Ratificările formale ale acestei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrate de către acesta.

ARTICOLUL 6

1. Prezenta convenție nu va lega decât pe membrii Organizației Internaționale a Muncii ale căror ratificări vor fi fost înregistrate de directorul general al Biroului Internațional al Muncii.

2. Prezenta convenție va intra în vigoare după 12 luni de la înregistrarea ratificărilor a cel puțin 10 membri care dețin împreună un tonaj brut de 25% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale.

3. În continuare, această convenție va intra în vigoare, pentru fiecare membru, la 12 luni de la data la care ratificarea sa va fi fost înregistrată.

ARTICOLUL 7

1. Orice membru care a ratificat această convenție poate să o denunțe după expirarea termenului de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a convenției, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de către acesta. O astfel de denunțare nu va avea efect decât după un an de la data înregistrării.

2. Orice membru care a ratificat această convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani, prevăzută de paragraful anterior, nu și-a exercitat dreptul de denunțare prevăzut de prezentul articol va fi legat pentru o nouă perioadă de 10 ani și ca urmare va putea să denunțe această convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

ARTICOLUL 8

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii îi va înștiința pe toți membrii Organizației Internaționale a Muncii cu privire la înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțărilor care i-au fost comunicate de către membrii organizației.

2. Atunci când condițiile enunțate la art. 6 paragraful 2 vor fi fost îndeplinite, directorul general al Biroului Internațional al Muncii va atrage atenția membrilor organizației asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

ARTICOLUL 9

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, spre înregistrare, în conformitate cu art. 102 din Carta Națiunilor Unite, informații complete privind toate ratificările și toate actele de denunțare pe care le-a înregistrat în conformitate cu articolele precedente.

ARTICOLUL 10

Oricând va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta un raport

Conferinței generale cu privire la aplicarea prezentei convenții și va examina dacă este cazul să se înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a convenției.

ARTICOLUL 11

1. În cazul în care Conferința adoptă o nouă convenție având ca obiect revizuirea, totală sau parțială, a prezentei convenții și numai dacă noua convenție nu prevede altfel, atunci:

a) ratificarea de către un membru a noii convenții de revizuire va antrena de plin drept, independent de prevederile art. 7, denunțarea imediată a acestei convenții, sub

rezerva ca noua convenție care revizuieste să fi intrat în vigoare;

b) de la data la care noua convenție care revizuieste va intra în vigoare, prezenta convenție nu va mai fi deschisă ratificării de către membri.

2. Prezenta convenție va rămâne în orice caz în vigoare în forma și în conținutul său actual pentru membrii care au ratificat-o, dar nu au ratificat convenția care revizuieste.

ARTICOLUL 12

Versiunile în limbile engleză și franceză ale textului acestei convenții sunt egal autentice.

ANEXĂ

1. — Convenția nr. 138/1973 privind vârsta minimă de încadrare în muncă; sau

— Convenția nr. 58/1936 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă; sau

— Convenția nr. 7/1920 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă.

2. — Convenția nr. 55/1936 privind obligațiile armatorilor în cazul îmbolnăvirii sau accidentării marinarilor; sau

— Convenția nr. 56/1936 privind asigurarea în caz de boală a navigatorilor; sau

— Convenția nr. 130/1969 privind îngrijirile medicale și indemnizațiile de boală.

3. — Convenția nr. 73/1946 privind examinarea medicală a navigatorilor.

4. — Convenția nr. 134/1970 privind prevenirea accidentelor navigatorilor (art. 4 și 7).

5. — Convenția nr. 92/1949 privind cazarea echipajelor (revizuită).

6. — Convenția nr. 68/1946 privind alimentația echipajului și servirea mesei la bordul navelor (art. 5).

7. — Convenția nr. 53/1936 privind brevetele de capacitate ale ofițerilor (art. 3 și 4) (NOTĂ: În cazul în care respectarea strictă a normelor pertinente ale Convenției privind brevetele de capacitate ale ofițerilor, 1936, ar prejudicia sistemul și procedurile stabilite de către un stat pentru acordarea brevetelor de capacitate, se va aplica principiul echivalenței de ansamblu pentru a nu exista un conflict cu aranjamentele stabilite de statul respectiv în acest domeniu).

8. — Convenția nr. 22/1926 privind contractul de angajare al navigatorilor.

9. — Convenția nr. 23/1926 privind repatrierea marinarilor.

10. — Convenția nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical.

11. — Convenția nr. 98/1949 privind dreptul de organizare și de negociere colectivă.

PROTOCOLUL DIN 1996

referitor la Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și reunită acolo în ziua de 8 octombrie 1996, în cea de a 84-a sesiune a sa,

luând notă de dispozițiile art. 2 din Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (denumită în continuare *convenția principală*), care prevede în special că:

„Orice membru care ratifică această convenție se angajează:

a) să adopte o legislație pentru navele înmatriculate pe teritoriul său, referitoare la:

(i) standarde de securitate, incluzând standarde de competență, durata muncii și efectivul echipajului, pentru a asigura ocrotirea vieții omenești la bordul navei;

(ii) un regim corespunzător de securitate socială; și

(iii) condiții de angajare la bord și condiții de viață la bordul navei, în măsura în care, în opinia sa, acestea nu sunt acoperite de contractele colective sau stabilite de tribunalele competente într-o

manieră care să-i lege în mod egal pe armatorii și pe navigatorii interesați;

și să se asigure că prevederile unei astfel de legislații sunt echivalente, în ansamblu, cu convențiile sau cu articolele convențiilor la care se face referire în anexa la prezenta convenție, în afară de cazul în care membrul nu este ținut să dea efect într-un alt mod convențiilor respective;”

luând notă, de asemenea, de dispozițiile art. 4 paragraful 1 din convenția principală care prevede că:

„Dacă un membru care a ratificat această convenție și în portul căruia o navă face escale în cursul normal al voiajului său ori pentru un motiv care trebuie explicat primește o plângere sau obține dovada că nava nu respectă

standardele acestei convenții, după intrarea sa în vigoare, poate adresa un raport guvernului țării în care nava a fost înmatriculată, însoțit de o copie pentru directorul general al Biroului Internațional al Muncii, și poate lua măsurile necesare pentru redresarea oricărei situații la bord care constituie în mod clar un pericol pentru siguranță sau sănătate;”

reamintind Convenția privind discriminarea în domeniul forței de muncă și exercitării profesiei, 1958, care la art. 1 paragraful 1 dispune:

„În sensul prezentei convenții, prin termenul *discriminare* se înțelege:

a) orice diferențiere, excludere sau preferință întemeiată pe rasă, culoare, sex, religie, convingeri politice, ascendență națională sau origine socială, care are ca efect să suprime ori să știrbească egalitatea de posibilități sau de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și de exercitare a profesiei;

b) orice altă diferențiere, excludere sau preferință având ca efect suprimarea sau știrbirea egalității de posibilități ori de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și de exercitare a profesiei, care ar putea fi specificată de către statul membru interesat după consultarea organizațiilor reprezentative ale celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, dacă acestea există, precum și a altor organisme competente;”

reamintind intrarea în vigoare, la 16 noiembrie 1994, a Convenției Națiunilor Unite privind dreptul mării, 1982,

reamintind Convenția internațională privind standardele de pregătire a navigatorilor, brevetare/atestare și efectuarea serviciului de cart, 1978, amendată în 1995, a Organizației Maritime Internaționale,

după ce a decis să adopte diferite propuneri privind revizuirea parțială a convenției principale, chestiune care constituie cel de-al 4-lea punct de pe ordinea de zi a sesiunii,

după ce a decis că aceste propuneri vor lua forma unui protocol referitor la convenția principală,

adoptă, în această a 22-a zi a lunii octombrie 1996, protocolul de mai jos, care va fi denumit Protocolul din 1996 referitor la Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale.

ARTICOLUL 1

1. Orice membru care ratifică prezentul protocol va extinde lista cuprinzând convențiile care figurează în anexa la convenția principală pentru a include în listă convențiile din partea A a anexei suplimentare, precum și, dacă este cazul, convențiile enumerate în partea B a acestei anexe, pe care o acceptă în conformitate cu art. 3 de mai jos.

2. În ceea ce privește convențiile din partea A a anexei suplimentare, care nu sunt încă în vigoare, această extensie nu va avea efect decât atunci când convențiile susmenționate vor intra în vigoare.

ARTICOLUL 2

Un membru poate ratifica prezentul protocol o dată cu convenția principală sau în orice moment după ratificarea acesteia, comunicând directorului general al Biroului Internațional al Muncii ratificarea formală a protocolului, în scopul înregistrării.

ARTICOLUL 3

1. Orice membru care ratifică prezentul protocol trebuie, dacă este cazul, să precizeze, într-o declarație care însoțește instrumentul de ratificare, pe care dintre convențiile enumerate în partea B a anexei suplimentare o acceptă.

2. Un membru care nu a acceptat toate convențiile enumerate în partea B a anexei suplimentare poate, printr-o declarație ulterioară, comunicată directorului general al Biroului Internațional al Muncii, să specifice convenția sau

ARTICOLUL 4

1. În scopul aplicării prevederilor art. 1 paragraful 1 și ale art. 3 din prezentul protocol autoritatea competentă va consulta în prealabil organizațiile reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor.

2. Autoritatea competentă va trebui să pună la dispoziție organizațiilor reprezentative ale armatorilor și ale navigatorilor, imediat ce acest lucru este realizabil, toate informațiile referitoare la ratificările, declarațiile și denunțările notificate de către directorul general al Biroului Internațional al Muncii, în conformitate cu dispozițiile art. 8 paragraful 1 de mai jos.

ARTICOLUL 5

În scopul aplicării prezentului protocol, Convenția privind repatrierea marinarilor (revizuită), 1987, trebuie să fie considerată, în cazul unui stat membru care a acceptat-o, ca substituindu-se Convenției privind repatrierea marinarilor, 1926.

ARTICOLUL 6

1. Prezentul protocol nu va lega decât pe membrii Organizației Internaționale a Muncii, a căror ratificare va fi fost înregistrată de către directorul general al Biroului Internațional al Muncii.

2. Prezentul protocol va intra în vigoare la 12 luni după ce ratificările a 5 membri, dintre care 3 să aibă flote comerciale atingând fiecare un tonaj brut egal sau superior unui milion, vor fi fost înregistrate.

3. În continuare acest protocol va intra în vigoare, pentru fiecare membru, la 12 luni de la data la care ratificarea sa va fi fost înregistrată.

ARTICOLUL 7

Orice membru care a ratificat prezentul protocol poate să îl denunțe în orice moment în care convenția principală este ea însăși deschisă denunțării, conform art. 7 din aceasta, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de către acesta. Denunțarea acestui protocol nu va avea efect decât la un an după ce va fi fost înregistrată.

ARTICOLUL 8

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor membrilor Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor, declarațiilor, precum și a tuturor actelor de denunțare care îi vor fi comunicate de către membrii organizației.

2. Atunci când condițiile enunțate la art. 6 paragraful 2 de mai sus vor fi fost îndeplinite, directorul general al Biroului Internațional al Muncii va atrage atenția membrilor organizației asupra datei la care prezentul protocol va intra în vigoare.

ARTICOLUL 9

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, în scopul înregistrării, conform art. 102 din Carta Națiunilor Unite, informații complete privind toate ratificările și toate actele de denunțare pe care le va fi înregistrat în conformitate cu articolele precedente.

ARTICOLUL 10

De fiecare dată când va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta Conferinței generale un raport privind aplicarea prezentului protocol și va examina dacă este cazul să se înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii sale totale.

ARTICOLUL 11

În scopul revizuirii prezentului protocol și al închiderii sale pentru ratificare, dispozițiile art. 11 din convenția principală se vor aplica *mutatis mutandis*.

ARTICOLUL 12

Versiunile în limbile franceză și engleză ale textului prezentului protocol sunt egal autentice.

ANEXĂ SUPLIMENTARĂ

Partea A

- Convenția nr. 133/1970 privind cazarea echipajelor (dispoziții complementare)
- Convenția nr. 180/1996 privind durata muncii navigatorilor și efectivele navelor.

Partea B

- Convenția nr. 108/1958 privind actele de identitate pentru personalul navigant
- Convenția nr. 135/1971 privind reprezentanții lucrătorilor
- Convenția nr. 164/1987 privind protecția sănătății și îngrijirea medicală (navigatori)
- Convenția nr. 166/1987 privind repatrierea marinarilor (revizuită).

GUVERNUL ROMÂNIEI**ORDONANȚĂ**

pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. C pct. 8 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — România aderă la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961.

Art. 2. — Cu ocazia depunerii instrumentului de aderare se va comunica depozitarului ca autoritățile române com-

petente să aplice apostila prevăzută la art. 3 alin. 1 din convenție sunt: Ministerul Justiției pentru actele menționate la art. 1 lit. a), c) și d) și Ministerul Afacerilor Externe pentru actele oficiale prevăzute la art. 1 lit. b).

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul justiției,
Valeriu Stoica
p. Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răsvan Ungureanu
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 24 august 1999.
Nr. 66.

C O N V E N Ț I E

cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine*)

(încheiată la 5 octombrie 1961)

Statele semnatare ale prezentei convenții, dorind să suprimă cerința supralegalizării diplomatice sau consulare a actelor oficiale străine, au decis să încheie o convenție în acest sens și au convenit asupra următoarelor dispoziții:

ARTICOLUL 1

Prezenta convenție se aplică actelor oficiale care au fost întocmite pe teritoriul unui stat contractant și care urmează să fie prezentate pe teritoriul unui alt stat contractant.

Sunt considerate *acte oficiale* în sensul prezentei convenții:

a) documentele care emană de la o autoritate sau de la un funcționar al unei jurisdicții a statului, inclusiv cele care emană de la ministerul public, de la un grefier sau de la un executor judecătoresc;

- b) documentele administrative;
- c) actele notariale;
- d) declarațiile oficiale, cum ar fi: cele privind mențiuni de înregistrare, viza de investire cu dată certă și legalizări de semnătură, depuse pe un act sub semnătură privată.

Totuși prezenta convenție nu se aplică:

- a) documentelor întocmite de agenți diplomatici sau consulari;
- b) documentelor administrative care au legătură directă cu o operațiune comercială sau vamală.

ARTICOLUL 2

Fiecare stat contractant scutește de supralegalizare actele căror li se aplică această convenție și care urmează să fie prezentate pe teritoriul său. *Supralegalizarea*, în sensul prezentei convenții, are în vedere numai formalitatea prin care agenții diplomatici sau consulari ai țării pe teritoriul căreia actul urmează să fie prezentat atestă veracitatea semnăturii, calitatea în care a acționat semnatarul actului sau, după caz, identitatea sigiliului și a ștampilei de pe acest act.

ARTICOLUL 3

Singura formalitate care ar putea fi cerută pentru a atesta veracitatea semnăturii, calitatea în care a acționat semnatarul actului sau, după caz, identitatea sigiliului sau a ștampilei de pe acest act, este aplicarea apostilei definite la art. 4, eliberată de către autoritatea competentă a statului din care emană documentul.

Totuși formalitatea menționată în alineatul precedent nu poate fi cerută atunci când fie legile, regulamentele sau uzanțele în vigoare în statul în care actul urmează să fie prezentat, fie o înțelegere între două sau mai multe state contractante o înlătură, o simplifică sau scutește actul de supralegalizare.

ARTICOLUL 4

Apostila prevăzută la art. 3 alin. 1 se aplică chiar pe act sau pe o prelungire a acestuia; ea trebuie să fie conformă cu modelul anexat la prezenta convenție.

Totuși ea poate fi redactată în limba oficială a autorității care o eliberează. Mențiunile care figurează în conținutul ei pot fi date și într-o a doua limbă. Titlul „Apostille (Convention de la Haye du 5 octobre 1961)” va fi menționat în limba franceză.

ARTICOLUL 5

Apostila este eliberată la cererea semnatarului sau a oricărui alt deținător al actului.

Întocmită în mod corespunzător, ea atestă veracitatea semnăturii, calitatea în care a acționat semnatarul actului sau, după caz, identitatea sigiliului sau a ștampilei de pe acest act.

Semnătura, sigiliul sau ștampila care figurează pe apostilă este scutită de orice atestare.

ARTICOLUL 6

Fiecare stat contractant va desemna, în virtutea funcțiilor, autoritățile cărora li se atribuie competența de a aplica apostila prevăzută la art. 3 alin. 1.

El va comunica această desemnare Ministerului Afacerilor Externe al Olandei în momentul depunerii instrumentului său de ratificare ori de aderare sau a declarației de extindere. El îi va comunica totodată și orice modificare

ARTICOLUL 7

Fiecare dintre autoritățile desemnate potrivit art. 6 trebuie să țină un registru sau un fișier în care să înregistreze apostilele eliberate, indicând:

- a) numărul de ordine și data apostilei;
- b) numele semnatarului actului oficial și calitatea în care acesta a acționat sau, pentru actele nesemnate, indicarea autorității care a aplicat sigiliul sau ștampila.

La cererea oricărei persoane interesate autoritatea care a eliberat apostila este obligată să verifice dacă datele din apostilă corespund celor din registru sau din fișier.

ARTICOLUL 8

Dacă între două sau mai multe state contractante există un tratat, o convenție sau un acord care conține dispoziții ce supun atestarea semnăturii, sigiliului sau ștampilei anumitor formalități, prezenta convenție nu derogă de la aceste formalități decât dacă ele sunt mai riguroase în raport cu cele prevăzute la art. 3 și 4.

ARTICOLUL 9

Fiecare stat contractant va lua măsurile necesare pentru a evita ca agenții săi diplomatici sau consulari să procedeze la supralegalizări în cazul în care prezenta convenție prevede scutirea.

ARTICOLUL 10

Prezenta convenție este deschisă semnării statelor reprezentate la a 9-a Sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat, precum și Irlandei, Islandei, Marelui Ducat de Liechtenstein și Turciei.

Ea va fi ratificată și instrumentele de ratificare vor fi depuse la Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

ARTICOLUL 11

Prezenta convenție va intra în vigoare în a 60-a zi după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare prevăzut la art. 10 alin. 2.

Convenția va intra în vigoare, pentru fiecare stat semnatar care o ratifică ulterior, în a 60-a zi după depunerea instrumentului său de ratificare.

ARTICOLUL 12

Orice stat nementionat la art. 10 va putea să adere la prezenta convenție după intrarea acesteia în vigoare în baza art. 11 alin. 1. Instrumentul de aderare va fi depus la Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

Aderarea nu va avea efect decât în relațiile dintre statul care aderă și statele contractante care nu vor ridica nici o obiecție împotriva sa în termen de 6 luni după primirea notificării prevăzute la art. 15 lit. d). O asemenea obiecție va fi comunicată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei.

Convenția va intra în vigoare, între statul care aderă și statele care nu au ridicat nici o obiecție împotriva aderării, în a 60-a zi după expirarea termenului de 6 luni menționat la alineatul precedent.

ARTICOLUL 13

Orice stat, în momentul semnării, ratificării sau aderării, va putea să declare că prezenta convenție se va extinde la ansamblul teritoriilor pe care le reprezintă pe plan internațional sau la unul ori mai multe dintre ele. Această declarație va avea efect în momentul intrării în vigoare a convenției pentru statul respectiv.

Ca urmare, orice extindere de această natură va fi comunicată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei.

Atunci când declarația de extindere va fi făcută de un stat care a semnat și a ratificat convenția, aceasta va intra în vigoare pentru teritoriile respective conform dispozițiilor art. 11. Atunci când declarația de extindere va fi făcută de un stat care a aderat la convenție, aceasta va intra în vigoare, pentru teritoriile respective, conform dispozițiilor art. 12.

ARTICOLUL 14

Prezenta convenție va avea o durată de 5 ani, începând cu data intrării sale în vigoare, conform art. 11 alin. 1, chiar și pentru statele care o vor ratifica sau vor adera la aceasta ulterior.

În lipsa denunțării, convenția va fi reînnoită tacit, din 5 în 5 ani.

Denunțarea va fi comunicată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei, cu cel puțin 6 luni înainte de expirarea termenului de 5 ani.

Ea va putea fi limitată la unele teritorii cărora li se aplică convenția.

Denunțarea nu va avea efect cu privire la statul care o va notifica. Convenția va rămâne în vigoare pentru celelalte state contractante.

ARTICOLUL 15

Ministerul Afacerilor Externe al Olandei va comunica statelor vizate la art. 10, precum și statelor care au aderat conform dispozițiilor art. 12:

- a) notificările vizate la art. 6 alin. 2;
 - b) semnăturile și ratificările vizate la art. 10;
 - c) data la care prezenta convenție va intra în vigoare conform dispozițiilor art. 11 alin. 1;
 - d) aderările și obiecțiile vizate la art. 12 și data la care aderările vor avea efect;
 - e) extinderile vizate la art. 13 și data la care ele vor avea efect;
 - f) denunțările vizate la art. 14 alin. 3.
- Drept care subsemnații, special împuterniciți, au semnat prezenta convenție.

Făcută la Haga la 5 octombrie 1961, în limbile franceză și engleză, textul în limba franceză prevalând în caz de divergențe între texte, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Guvernului Olandei și a cărui copie certificată va fi transmisă, pe cale diplomatică, fiecăruia dintre statele reprezentate la cea de-a 9-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat, precum și Irlandei, Islandei, Marelui Ducat de Liechtenstein și Turciei.

ANEXĂ
la convenție

Model de apostilă

Apostila va avea forma unui careu cu latura de minimum 9 cm.

APOSTILLE	
(Convention de la Haye du 5 octobre 1961)	
1. Țara	
Prezentul act oficial	
2. a fost semnat de	
3. în calitate de	
4. poartă sigiliul/ștampila	
Atestat	
5. la	6. data
7. de către	
8. sub nr.	
9. Sigiliul/ștampila:	10. Semnătura:
.....

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română S.A. — Sucursala „Unirea” București.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.20.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2173 și 402.24.73,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro